

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Szerk. megj.: Zólyomi Kati készülöben lévő regényéből folyamatosan közöltünk részleteket a HUFI-ban. Sajnos a „fergeteges” 2008-as évünk alatt oly méreteket öltött az anyagtorlódás, hogy május óta szüneteltetnünk kellett e közléseket. Most jelen számban jön egy újabb kivat, és a márciusi kiadásunkban szándékozunk közzé tenni a végét. Számítunk az Olvasó megértésére!

Zólyomi Kati:

VAJDASÁG: Kupuszinai tájház és egyebek...

A HUFI 2008. májusi számában így fejeztük be:

...J. próbálgatta megint kinyitni a kis ajtócskát a kezében lévő kulcsokkal...

Ez a bejárat nem az utcára nyílt, hanem egy szűk folyosóra, amelyről mi magunk toltuk félre a havat. Távolabb, ugyanebből a kis folyosóból pont rá lehetett látni a Szent Anna templom tornyára. Ezüstös csúcsáról vakítóan verődött vissza a nap fénye. Vajon ez mit jelenthet? Gondoltam, hogy itt, a kis házikó bejáratáról ez a kilátás ismétlődik. Tudtam én a választ: az ilyen képek azok, amelyek életed végéig bevésődnek az emlékezetedbe.

Nehezen nyitottunk be. Reccgett az egész fal. Hihetetlen! Gondoltam, nem lakik itt senki - mégis valamilyen energiát érezek, mintha szószerint fogadna valaki.

- Menjünk beljebb - szólalt meg J., míg már nyitotta is az egyik ablakot. Bántóan ömlött be a fény. Egy kisebb szobában álltunk. M. bemelegkedett J. hangja után, de én nem mozdultam. A falak szép tiszták voltak, fehérre meszelve, a bádognád helyenként hosszúkas csíkos szőttek szőnyegekkel volt letakarva. Már nem fáztam. Egy régi bútoron vastag látogatókönyv várt rám, tárva-nyitva. Írtam is, röviden, egy őszinte üzenetet a vajdasági magyaroknak. Szerettem volna elolvasni valahány feliratot, de már hívtak befelé engem is.

- Ezek a tárgyak mind különböző családokhoz tartoztak, és ez teszi végtelenül érdekessé a gyűjteményt. A legtöbb legalább 100 éves - magyarázta J. büszkén. Majd folytatta:

- ...és annak ellenére, hogy szétesőnek tűnik, egyöntetűség és eredeti esztétika sugárzik az összeállításból. A kompozíció a kupuszinai mindennapokat akarja szem elé tárni...

Már nem figyelhettem oda. Éktelenül megkapott egy hinta-bölcső láttá. Kopott égszínké színe még ékes piros rózsákkal volt díszítve. Egy hímzett párnát és egy kis paplankát helyeztek bele arányosan. Csak a magyar csecsemő hiányzott belőle, de hozzáképzeltam, s a gyermekhez arcot, égbeemelkedő kezecskéket, és mellé egy aggódó asszonyt. Mi lesz velünk? - gondolkodhatta, míg ringatta gyengéden. A bútorcska 1922-ben készült. Az ablakon keresztül egy élénk napsugár pont rávilágított. Nem akartam elfogadni azt a gondolatot, hogy valószínűleg a díszítő épp azért helyezte oda, hogy ez megtörténjen. Végeredményben a hatást és az abból fakadó érzést kellett fontosnak tartanom, és ez a cél tökéletesen el volt érve.

A három lakosztályú házban megismerkedhettünk a régió minden elképzelhető használati tárgyával. A rusztikus, átlag egy évszázaddal azelőtt készült eszközök, viseletek kifogástalan izléssel vettek körül. Mindent megérintettem, megsimogattam, lelkem örök mélyében elraktározva úgy, ahogy az addig látottakkal tettem, a Kárpát-medence akármelyik más magyar falujában. Úgy, ahogy J. megemlíttette a tárgyak összhangúságát, hasonló logikával

párhuzamot vontam. Habár minden egyes magyar falunak megvan az egyedi, saját különlegessége és lelkülete, mégis a Kárpát-medence területének egy egészében, a tévedést nem ismerő „magyar” rokon vonások összehozzák ezeket. Mindegy, hogy a Kárpátalját vagy a Bánságot, akár csak az erdélyi településeket vagy Galgamácsát veszem példának. Magyar falu az magyar falu. Otthon érzem magam.

Boldog voltam ezzel a gondolatommal, és azonnal észrevettem még egy közös nevezőt: ha van a magyarságnak és a magyar embereknek egy kimagasló jellegzetessége, az az, hogy úgy, mint ország, s úgy, mint ember ösztönös életképessége van és minden egyes halál után egy újjászületést biztosít, semmiféleképpen sem elmúlást. A magyar mindig feltámad a szikrákból: és a szikra mi vagyunk, a magyar nép, a magyar föld, a végtelen életre ítelt hagyomány megtartása a földgömb akármilyen csücskén. Ahol egy magyar, ott a szikra, és ebből mindig meg lehet gyújtani az új tüzet.

A ház belsejéből ömlött kifelé a finom meleg. A kandalló, a tűzhely is égett. Ahogy beléptünk, A. meghatott arkifejzéssel hozta elém karjain szétterítve a leggyönyörűbb hímzett selymekendőt, amit valaha láttam. Felséges zöld színe volt. Hatalmas háromszög, és azonnal megfigyeltem (ezt később A. megerősítette), hogy úgy a hímzés, mint a rojtok maga a selyem fonalából készültek rá.

- Ez a kupuszinai zöld - mondta J., míg akasztotta kabátját a fogastra. Változatlanul felhívta figyelmemet J. viselkedése, mozgása. Mintha mindent meggondoltan hajtott volna végre. Akkurátus volt, taktusra tettevetve a dolgokat. Sietés nélkül, de mégis gyorsabban, mint mások. Félelmetesen fürge volt. Keveset mosolygott, ellenben többször s könnyen váltott könnyre a tekintete. Kis bajuszát igazította állandóan, annyira gyakran, hogy már vártam. A.-át rendszerint vagy mézesen cirógatta, vagy ellenkezőleg szidta, míg nyhe türelmetlenség jeléül csóválta a fejét is hozzá. Ezt A. szerényen el is fogadta. Látszólag létezhetett köztük egy megállapodás, mert másképp lehetetlen lett volna ezt a viselkedést ilyen szakszerűen, következetesen megjátszani. Ugyancsak az volt a benyomásom, hogy egy titkos kód megfejtése után tudnék csak velük egy szintre kerülni, de ehhez nem volt idő. Repültek az órák, és tudtam: nem állhat egy perccel sem több a rendelkezésemre.

A. azt sem tudta, mit kínáljon-mutasson először. Kapkodott a holmik közt, mint aki vásárstandoknál az élete kincsére szeretne rátalálni. Rohangált ki-be a szobákból, és minden elképzelhető sarokból, polcra meg szekrényből szedegette elő a drágaságokat. A bácskertes népviselet több mint száz éves darabjai kerültek fel az asztalra.

Folyt. a IV. oldalon

Havi „HUFImondatt”:

A bátorság nem éppen a félelem hiánya, hanem az elérni valók egyetemes felfogása.
(Z.K.)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„...tanítunk, búcsúzzunk, rádöbbenünk...”

Zúrzavaros évek sikeredett a kétezer nyolc. A régen beidegződött folyamatok irányváltásokkal leptek meg engem, így hát évszázó gondolataim is többfelé ágazódtak.

Teljes értelemben újszerűbb évek küszöbén állunk mi, szétszórt magyarok... Örülök ennek: az innoválás egészséges és majdnem minden esetben szükséges is, azonban ellentétes. Egyrészt megnyugtató tünetek, másrészt viszont izgalmas kihívások, sürgős megoldani valók is jelentkeznek előttünk.

Melyek a kitartó gondjaink, már egy ideje? Hát a magyar nyelv tanítása, a magyar érzések megtartása-fejlesztése, a mély kapcsolatok alapjára épített munkatervek, az összetartás...

A Buenos Aires-i cserkész- és néptáncmozgalom keretein belül veszek szüntelen tudomást arról, hogy - ahogy már igen régen hangoztatják a hozzáértők - a népdaléneklést alkalmazva lehet bizonyára a leggyorsabban elérni az eredményt. Már egymagában a *szókinceszapor!* Még akkor is sugallja üzenetét, ha az, aki csupán fonetikus énekléssel, nem ismeri a szavak értelmét. Ez a dallamos poézis kézzel elérhető nyelvkincs! Egyszerre játékos, vidám vagy elgondolkoztató, elkapó és összehangoló! Igen, ez így van minálunk.

S közben „odahaza” ilyeneket mondanak a szakkörökben: „A hazai érdemdíjak ismertebbé teszik a magyar népzene!” - „Nem csak a nyerteseké a díj: **az ezzel járó felelősséget nagyobbak érzi a díjazott énekes vagy muzsikus, mint magát a kitüntetés dicsőségét!**” - „*Mindehki a maga helyén a maga tehetsége szerint, de tanítson népdalt! Okos lenne, ha ezt a felelősséget mindannyian éreznék, hogy ezt a hatalmas kincset, amit magyar népzene népművészetnek neveznek, őrizzük, védjük, szépítsük, s adjuk tovább, hogy legalább annyi örömet és hitet adjon az utánunk bandukolóknak, mint nekünk.*”

Nehogy elfelejtsük, hogy minden, amit tanítunk vagy átadunk utódainknak, tovább él bennük, s utánuk pedig a következőkben! Ha ezt képesek vagyunk megérteni, máris csökken a veszély!

Neti Sanyi, azaz Fodor Sámuel, az 1922-ben született és 2008-ban elhunyt kalotaszegi primás szavaival szeretnék ránk illő párhuzamot vonni: *Neti saját zenei stílusáról, technikájáról, szóval arról, ahogyan díszítette a dallamokat, ill. az ujjlerakásról ezt mondta: „trilla nélkül nem olyan édes a muzsika”.*

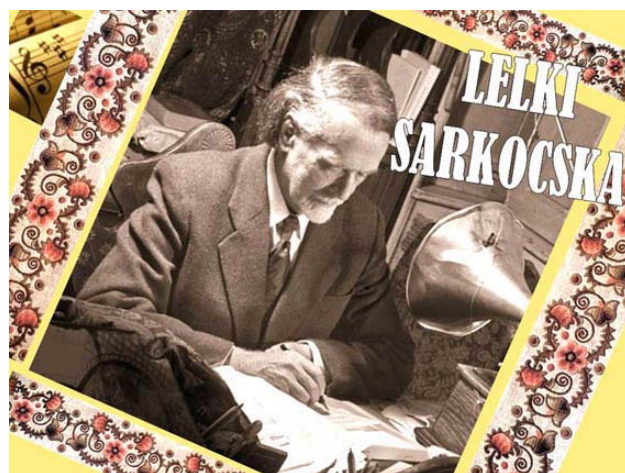
Ő így fejezte ki magát a zenei díszítés funkciójáról. **Magyar nyelvünk nélkül nem olyan édes a megmaradásunk útja!**

Sajnálom a barátoktól való állandó búcsúást... Most **Tóth Kristóf** református lelkész költözött vissza Magyarországra, Krisztinástul-Ágotástul... *(l. búcsúgondolatait 3.o.)*. Amikor utoljára találkoztam mindhármukkal, Kristóf ezt mondta: „*Talán most látjuk egymást utoljára*”... Nem volt jó e szavakat hallani, viszont még rosszabb lett volna nem megismerni őket. Az annyira „tipikus” magyarországi magyar kis család teljes értelemben „*megolivososodott*” az itt töltött évek során. Kristóf cserkészfogadalmat is tett, kislányuk pedig beilleszkedett az itteni gyermekek közé s magabiztos megjelenését elfogadtuk, megszoktuk és megszerettük. A legtöbbször komolyabb arcú Krisztina egy szép nap pedig elmosolyodott s azóta is azt teszi... Folytathatnám... Remélem, tartjuk számítón keresztül a kapcsolatot és nem felejtjük el egymást.

Miközben gondolkozom, rádöbbenek arra is, hogy az AMH ötödik évébe léptünk! *(ez csak márciusban lesz, ha Isten is megsegít! Szerk.)* És kapjuk a kedves olvasók leveleit, vagy halljuk, ahogy „idéznek” írásainkból! Ennél nagyobb ajándék nincs is számunkra! A napokban volt az, hogy két barátom is lelkesen idézett a HUFI-ból. Karácsonyi ajándéknak is megfelel! Mert habár írás közben az ember tulajdonképpen elsősorban saját magának mondja el a dolgokat, igazából akkor veszi észre a papírra kinyomtatott fogalmazások fontosságát, amikor ilyenek történnek: az olvasók reagálnak, meghálálják és még idézik is a gondolatunkat!

*Ha túlságosan búsulsz, Magyar,
beborul az ég fölötted.
Ha elfelejtesz nevetni
még a föld is kiszárad alattad.
Hiába öntözöd könnyeiddel,
a virágod a sótól elhervad,
S végül nem segíthetsz magadon,
se másokon...
Olyan leszel, mint egy élő
kukacok ette, rothadt kopjafa.
Torz látomás a világ szeméi előtt:
Hogy nem egy magyar
kopjafa feje felé fordul,
És hosszan sir...*

Zólyomi Kati

„Hogy a zenében mi magyar, annak megállapítását el sem kezdhettük a környező népek zenéjének alapos ismerete nélkül, különben a legvaskosabb tévedésekbe eshetünk.

Ha tudni akarjuk, mi magyar, tudnunk kell azt is, mi nem magyar.”

(Szomszéd népek, Kodály Zoltán hátrahagyott írásából)

Kérték tőlem, hogy készítsek felvételeket az idei vásárunk minden egyes sátráról, „*hogya szét lehessen küldeni a magyar világnak...*” - hiszen annyira különleges és rendhagyó megmozdulás a vásár a Hungáriánkban, s már annyi éve működik!

Ha visszaidézem magamban az első kiadásokat, tisztán látom az akkori standokat: csak a nagyteremben sorakoztak körben, s bevallom, igen hangulatos volt. Halkan szólaltak háttérként a magyar karácsonyi dallamok; ↴

ez alatt elviselhetőbbnek tűnik a decemberi, néha tikkasztó Buenos Aires-i meleg is.

Aztán a Regös házikó is színesíti a teniszpálya egyik oldalát. Sós és édes finomságokat, üdítőket és gyümölcszörpöket, ill. magyaros ajándékokat vásárolhat a közönség, tudván, hogy rendhagyóan magyar néptáncot is láthat a hétvégéjében.

Ez utolsó kiadásán az Oleander csoport asszonyai vállalták a standot, ahol még csapolt sör is kapható volt! A Tilinkó együttes serdülői

pedig szép számban adogatták el a sorsjegyeket. Igen izlées, karácsonyiasan megpakolt kosarak voltak a nyeremények.

4 napos lázas nyüzsgés a Hungáriában...

Fotó Jakob

látom Édesanyám asztalát is, a sok szép, kézzel festett sárközi meg korondi tányérok, bokályokkal és kancsókkal. Mögöttük pedig az olajfestményei a polcokon. Ugyanígy Albertné Bíró Magda néni porcelánjaival, arrébb Szilvássyné Edith festett tányérjai, a kihagyhatatlan magyar édesség asztala a Siráky lányokkal, meg az impozáns HKK könyvsátor, később a Theész-sátor is; a színpadon Zomboryék, Edith néni és Pista bácsi anyagai s konfekciójuk. A büszke férjek fel-alá sétálva fontoskodtak, intézkedtek és mi, a gyerekek, fiatalok, ki-be szaladgáltunk boldogan. Tizenhat éves lehettem, amikor a Regösökkel először léptünk fel a terem közepén, vasárnap délután.

A finom beiglik egy-kettőre elfogytak! Mayerné Siráky Irén és lánya Denise között özv. Dombay Miklósné Fotó Jakob

A magyarmintás „Zumpf-porcelán” mindig megörvendeztetni a szemet! b.-j.: Zumpf Tücsi és Patry, Tomi fiával Fotó Zóka

Bizony jól megy a parrilla-ról a finomságok eladása: b.-j.: Arcagni Adolfo, Makkos Nándor, Szilvássy Lórin, Zólyomi Kati, Szilvássyné Makkos Erzsébet Fotó Zóka

hiressé tette és, ahogy fejlődött az évek során, több érdekes „munkaszerkezet” is keletkezett benne: például a Zrinyi Kör ösztöndíjbizottság szülői csoportja helyet kapott a legfontosabb pénzbeszedési lehetőségéhez: a parrilla meg a tombola. Évek óta látja el finom hússal, kolbással és hamburgerrel az éhes látogatót, de a kiállítókat is! Friss itallal enyhíti az emberek szomját, s míg a gyerekek tucatjával vásárolják az olcsó tombolajegyeket,

Minden tombolajegy nyert, és a mosolygós eladók mindet el is helyezték! b.-j.: Arcagni Adolfo, Arcagniné Fóthy Rita, Leidemann Sylvania Fotó Zóka

(Folyt. egész főlnt)

A Regösök hagyományos szereplése után: táncház! Bonapartian Edi előtáncos bemutatja a lépéseket Fotó Trixi

Kicsik-nagyok öröme: általános körtánc! Fotó Trixi

Lajtaváry Márton, a Búvész, elragadtatja publikumát ügyességével Fotó Trixi

Kalapcsere: Bonapartianné Graul Trixi leveszi az újságkalapot és hűgával, Mónival beáll ljas-finomságok eladására. Blahóne Honfi Juló (Álva) újból itthon, Argentínában, nagy örömmünkre! Fotó Zóka

A nagyméretű Mikulás bácsihoz bizony szorongással közeledtek a picik... Fotó Zóka

Egyre feltűnőbb számomra Mikulás jópofa megjelenése! Kíséretével beszél az utcáról, és a picinyke gyermekek mind félnek tőle - a szülők pedig tolnaknak és lökdösik egymást, hogy minél közelebb kerülhessenek a fehér nagyszakállúhoz; kezükben a kis digitális fényképezőgéppel, mintha egy világhírű filmsztárról lenne szó, és autogramot kellene beszerezni tőle akármilyen áron. A nagyobb gyerekek érdeklődve várják a kis ajándékosmagot. Idén alig tudtam beférkőzni a tömeg elé, hogy az újságunk számára fényképezzek: idegennek éreztem magamat a klubunkban, magyarázkodnom kellett, hogy oda engedjenek. A jó tanácsok után Mikulás feláll, kinyújtózkodik és elsétál, s az embernek ekkor az az érzése, hogy egy újabb szakasznak van vége.

Viszont az ajándékvásárlás és az összevissza sétálás mellett, az ilyenkor elkerülhetetlen csevegéseken jó nagy lépéssel arrébb, volt a vásárnak egy igen érdekes és ki-magasló megállója is: „turkáló-aszta-
lokot” állított fel a

Dombay Jenci és Regina ügyes, elmés fajtájúkat mindig jól elkelnek! Fotó Zóka

Kerekes Ági festett porcelánjára vigyáz, Aguilarné Gál Kati (nagy-követség) segítségével Fotó Zóka

Minihufi

- Szülői értekezletet hívtak össze a csapatok vezetői és a körzet. A nyári táborokkal kapcsolatos sok megbeszélés keretében került szönyegre. Nem beszélve arról, hogy mindig értékes a szülők részletes tájékoztatása, főleg a jelenkori biztonsági kérdések megfontolása. A fiú és a lánycsapatok, valamint a közös kiscserkész raj némi távolságra egymástól, de egy cordobai helyen tartja a 2009-es sátorozását, mégpedig Yacanto vidékén. Haynal Attila st. közreműködésével sikerült megszerezni a szép táborhelyet.

- Theész Kuki ismét itt volt Mexikóból férjével együtt Buenos Airesben. Theész János bácsi idősebbik lánya a HUFI egyik hűséges, lelkes olvasója. Minden hónapban kedves és lelkesítő levelekkel serkent minket munkánkban!

- Lassan ismerkedünk Földes Feri atyával. Milyen jó, hogy megadódott ez a lehetőség, hogy magyar katolikus pap foglalkozhat egy hosszú éven át a közösségünk hitével, lelki világával, de gondjaival is.

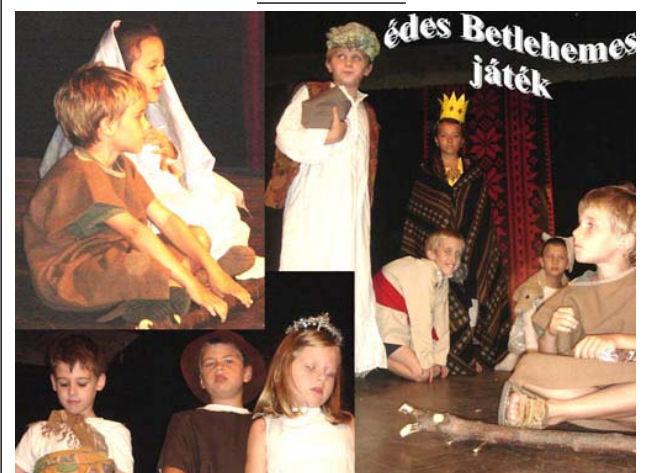
- A Zrinyi Kör senior Diócsoportjának teljes tagozata színjátékos színdarabját asado-val kezdte. A ZIKSZINHÁZ

2009-re bejelentett vígjátékát kezdi készíteni (Vaszary János „A macska felugrott az asztalra” c. regényének alapján).

Mihályfi Kinga, aki Magyarországon lesz az előadás idején, mégis része lesz a színdarabnak (?). A kíváncsi közönség majd megtudhatja miképpen, ha eljön megnézni a darabot! Előreláthatólag a premier még az év közepe előtt lesz. Grabner Pistit hívtam meg asszisztensnek, s a fellépő színészek Lomniczy Melinda, Szentiványi Juci, Lajtaváry Richárd és András, Beis András, Papp Gábor, Lovrics Réni, Jeffrey Viki és a fentemlített Kinga. Vendégszereplő is lesz, de nem ember... (?)

- A Regös és Tilinkó néptánc-együttesek is megtartották évzárójukat Pappék kertészházában. A 2009-es munkaterv került átbeszélésre a vidám zenés-táncos hangulatban eltöltött órák alatt.

- A KÖRS egy intim vacsora keretében zárta le (néhány napra) intenzív munkáját. Habár sajnos nem teljes létszámmal, de változatlanul kellemes órákat töltött együtt a cserkészvezetői csoportcska.

- ZIK-KARÁCSONY sem hiányozhatott a békés ünnepek előtt. Szülők, tanárok és diákok nyugalmas délutánja ez. A hagyományos program lefolyása szerint ajándékok átadása, medencében fürdés, piknikszerű ebéd és uzsonna, falinaptár szétosztása és a pillanatnyi munkaszünet ki-jelentése lett volna. Amde ez alkalommal a rossz időjárás közbejárt és „elrontotta” a lubickolást ill. az uzsonnát. Viszont a szép évzáró mégis megtörtént - a Hungáriában: a magas karácsonyfa azonnal hangulatosra varázsolta a termet. Mellette oltárt rögtönöztek a tanárok, és Földes Feri atya, miután meggyújtotta a négy vastag,

lila adventi gyertyát is, szép, otthonias szentmisével gazdagította az évente ismétlődő szokásunkat. A Betlehemes előadó picinyke gyermekek hangozkája szétszéledt a színpadon, és az ember őket hallgatva elgondolkozhatott sok mindenben. Lomniczy Józsi bácsi felállt és megható, őszinte szavakkal köszönte meg a kis előadást... A jelenlévők közt megfigyelhettünk több külföldi vendéget is. Ez már így működik, és lassan meg is szoktuk: minden rendezvényünkön látunk kedves, legtöbbször nagyon lelkes idegen magyar arcokat. Megérdemelt pihenést kívánunk mindenkinek! (ZK)

HKK könyvtár, mégpedig ingyen köteteket vihetett haza ajándékba az érdeklődő. Két HUFI-s turkált is nagy boldogan: Jeszenszky Zsuzsi és Iudica Anna (Benkő Sanyi menyasszonya) kiválasztottak maguknak egy-egy könyvet, amelyek által a nyár alatt ismét közelebb kerülhetnek a leírt magyar szóvilághoz, s e módon gyakorolhatják azt a drága nyelvet, amelyet Zsuzsi esetében kiskorában és Anna esetében magyarországi tartózkodása alatt igen jól elsajátítottak mindketten. Okos és hasznos döntés volt ez a könyvtár részéről, úgyszintén az is okos lenne, ha minél több fiatal érdeklődne és közeledne a magyar könyvekhez!

A vásárbontásnak is van egy sajátos hangulata. Főleg, mint ez alkalommal, amikor az utolsó cuccok elpakolása után ránk szakadt a sokkal előbbre bejósolt vihar. Csapkodtak a villámok és dőlt az eső, s nehogy merje valaki azt állítani, hogy ezt nem Szent Péter intézte számunkra ilyen időzítéssel!

Zólyomi Kati

HUNGARIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG

November 22: ZIK Évzáró

Kedves, értelmes, átlátszó üzenetű, friss és közvetlen volt a 2008-as Zrínyi Ifjúsági Kör évzáró ünnepe!

Hadd tudja meg minden olvasó, hogy ez a csattanó mondat nem kizárólag a személyes véleményemet tükrözi. Akik ott voltak, mind ezt hangoztatták. Ki-ki a maga szemszögéből, mindnyájan élvezték nemcsak a megrendezését, a diákok beállításának eredményét, hanem a hétvégi iskolánk bemutatójának pillanatait, kivétel nélkül mindegyiket.

Hagyatékosan kor szerinti sorrendben következtek a fellépések, ámde fokozódott velük együtt a hangulat is. Édesek voltak a korosztályok, az is, hogy egyre magasabbak léptek fel a színpadra. Sok új gyermekkel gazdagodtak a Kör osztályai, s megdöbbentően fejlődtek a megnöttek azok, akik nemrég még a „kicsik” voltak.

A tananyag minden rétegéből kapott a családias nézőtér. Versikék, népdalok, népijátékok, térképek megjelölése, találos kérdések, kisebb történelmi színdarabcska, rajzrejtvények, komoly költemény... Volt mindenkiből, viszont valami ez egyszer mégis különösen hatott. Olyannyira, hogy volt, aki sok év szolgálat után nem folytatta volna, viszont az évzáró után mégis friss kedvre kerekedett és visszavonta lemondási szándékát. Hol volt elrejtve ez a tömör üdeség, milyen kijelentés mögött, melyik ártatlan s vigyorgó arcoskában vagy lelkes tanárban? Nem tudjuk, hiába is keresnénk. Csupán fogadjuk örömmel, hogy ennyi év munka, viszály, aggodás és kintarás újra meg újra lelkesedést ébreszt!

Persze nem véletlen, hogy ilyen érzelmek bontakoztak ki... Nem egy kimagasló jelenet folyt le a jelenlévők szeme előtt. Láthatunk egy bíborpiros köpönyegű, szandálos Anonymust, aki teljes természetességgel ült a színpad szélén és beszélgetett egy langaléta cserkészruhás Szent Istvánnal, meghallgathattuk a legkisebb óvodások élettelen énekét, megtapsolhattuk a nagyobbacska által kifogástalanul elszavalt verset, nevezhetünk a legnagyobb csoport

anekdotáin vagy az eredeti bábszínház történetén, megtekinthettünk egy gyönyörűen összeállított földrajzfüzetet, megháláltuk Beisné Anni több éves igazgatói szolgálatát, láttuk, ahogy a következő Magyarországra induló ösztöndíjas, Mihályfy Kinga átveszi repülőjegyét, furcsa szomorúsággal búcsút vettünk Nt. Tóth Kristóftól és kis családjától, élveztük, ahogy a legfiatalabb szülői gárda aktívan közreműködik a gyermekekkel és a tanárokkal, és megtapsoltuk a diákokat s tanárokat, akik egyszer sem hiányoztak az év folyamán... Ettünk-ittünk, és nem úgy mentünk haza, mint máskor, az évvégi fáradtsággal a vállunkon, hanem a meghatódástól fátyolos szemekkel sétáltunk haza, a jövő esztendő reményével kezdet fogva.

Mint tanár, mint szülő, talán leginkább, mint magyar: **köszönöm ezt a napot!** (ZK)

2008. - ZIK ÉVZÁRÓ - pontosított beszámoló – Minden résztvevő említést érdemel!

A ZIK évi eseményei, csoportképek vetítése fogadta november 22-én a Hungária nagyteremben az évzáróra érkező szülőket és barátokat. **Arcagniné Fóthy Rita, Balogh-Kovácsné Kiss Bori és Pappné Bernáth Bella** (ZIK tanárok, akik júniusban Magyarországon továbbképzésen vettek részt – *1. beszámoló HUFI 2008. október*), állította össze és vezette le a programot. **ifj. Zaha Sándor** köszöntő szavai kihangsúlyozták az évi munka lényegét, az oktatás fontos szerepét. A program változatos, lendületes volt.

Az óvodások (Cury Avedikian Otília, Íjjas Diana, Balogh-Kovács Félix, Balogh-Kovács Jónás, Kiss Dante, Kiss Ilona, Lévay Máttyás, Regueira Borja), **tanítóik** (Kiss Alexandra, Haller Cecilia, Jeffrey Viki, Kiss Gabi) kezét fogva az év alatt tanult dalokat énekelték. **A Mogyorók**, a legfiatalabb elemisták (Feal Nazarena, Hajdú Martina, Paál Fede, Scaglione Esteban, Walovits Herman, Walovits Iván) képeket és szavakat ügyesen párosítottak (**tanítóik**: Íjjasné L. Pia, Lajtaváry Zsuzsi, Lányiné M. Dóra). Petőfi Sándor, József Attila és Tamkó Sirató Károly az **Almák** (Cury Avedikian Sirun, Gorondi Miklós, Íjjas Cristián, Makkos Sebi) és az **Eprek** (Aguilar Réka, Gorondi Gábor, Regueira Tamás, Szilvássy Tamás, Tóth Ágota)

hangján szólaltak meg, majd együtt, spontán rajzok segítségével megénekeltek az egész közönséget. (**tanítóik**: Gorondiné H. Edith, Gorondiné M. Judit, Balogh-Kovácsné K. Bori, Pappné B. Bella). **A Fügék** (Arcagniné Inés, Fóthy Lucía, García Conde Zsófi, Hajdú Máttyás, Hajdú Tamás, Paál Francisco, Paál Santiago) idén ismerkedtek meg a magyar történelemmel: vezéralakokat idéztek fel ügyesen (**tanítóik**: Arcagniné F. Rita, Benkő Sanyi, Lajtaváryné B. Zsuzsi). **A Gesztenyék** (Arcagniné Sándor, Gröber Berni, Lomniczy Micaela, Makkos Viki, Mattiauda Santi, Szilvássy Ignác) magyar földrajzi adatokat ismertettek és bemutatták az év alatt elkészült legszebb albumot (Mattiauda Santi) majd a Hány János „Sej, Nagybonyban” című dalt énekeltek el rajzokkal, mimikával (**tanítóik**: Zaháné L. Alexandra, Zólyomi Kati, Zombory Carolina). **A Megygyek** (Arcagni

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

Egy nyelvet beszélnek a lengyel és magyar kisebbségi cserkészek

Történelmi jelentőségű találkozóra került sor a **felvidéki Paláston**, ahol a lengyel és magyar cserkészszövetségek képviselői találkoztak egymással. A két nemzetet összekötő történelmi események mellett közös kiindulási pontot jelentett, hogy mind Lengyelország, mind Magyarország határain kívül jelentős számú kisebbség él, akik **a cserkészeten keresztül őrzik anyanyelvüket, identitásukat, kultúrájukat**. A konferencia e hasonlóságoknak áttekintése mellett elsősorban a különböző módszerek és tapasztalatok átadására, egymás megismerésére, és a jövőbeli esetleges együttműködési lehetőségekre helyezte a hangsúlyt.

A jelenlévő lengyelországi, litvániai, ukránai, fehér-oroszországi lengyel cserkészek, valamint a magyarországi, erdélyi, felvidéki, vajdasági és külföldi magyar cserkészszervezetek a megnyitót követve bemutatták a cserkészszervezetekben folyó **nevelőmunkát**. Kisebbségi csoportokban a tömbben, kisebbségben és emigrációban élő cserkészek **identitás-megőrzését** szolgáló programokról és tevékenységekről beszélgettek, ill. elemezték a többségi nemzet kultúrája és a kisebbségi cserkészlet közötti **felelősségvállalás** kérdését.

A magyar cserkészszervezetek példaként állították lengyel testvéreik elé azt a tanácskozási és egyeztetési kerekasztalt, amelyet 1991-ben hívtak létre a Magyar Cserkészszövetség Fórumaként, hogy az összmagyar cserkészszervezetek munkáját elősegítse és megteremtse a **magyar cserkészlet egységét a határokon belül és kívül**. A lengyelországi és a lengyel kisebbségi cserkészvezetők egy hasonló ernyőszerkezet megalakításának igényét fejezték ki, amely a magyar minta alapján az elkövetkező hónapokban fog megvalósulni. Ugyanakkor mindkét fél kifejezte az igényét a **cserkész cserekapcsolatokra**, közös programokra a lengyel-magyar barátság további erősítése érdekében.

A konferencia folytatásaként évente hasonló jellegű találkozót terveznek, rotációs rendszerben, egyszer a magyar, egyszer pedig a lengyel fél szervezésében. Megfogalmazódtak a feldolgozandó témajavaslatok is. A 3 napos konferenciát nemzetközi és magyar estek tették hangulatossá és felejthetlenné. Mindkét nemzetnek alkalma nyílt arra, hogy bemutassa népi kultúráját, gasztronómiai sajátosságait és népdalkincsét. **A házigazdák, a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség** tagjai, kitettek magukért, rajtuk keresztül mindenki megtapasztalhatta a magyar vendégszeretetet és cserkésztestvériséget.

A találkozót megtisztelte jelenlétével **David McKee**, a Cserkész Világszövetség (WOSM) Európai Régiójának igazgatója is. A WOSM egy országból csak egy nemzeti cserkészszervezetet ismer el tagjaként, ami kifejezetten hátrányosan érinti a kisebbségi és emigrációban élő cserkészszervezeteket. Ennek az ellentmondásnak megszüntetésére és a közös megoldás keresésére külön programban tanácskoztak a jelenlévő legfelsőbb szintű vezetők. A konferencia végén egy zárónyilatkozatban fogalmazták meg igényüket arra vonatkozóan, hogy a WOSM egységesen lépjen fel a kisebbségbe szakadt nemzeti cserkészszervezetek érdekében, és a jelenlegi problémára megnyugtató megoldást találjon azzal a céllal, hogy **az egy nemzethez tartozó cserkészszervezetek közösen képviselthessék magukat a világ-szervezetben**, és egy ernyőszerkezet (forum) keretében ismerjék el őket az illető nemzet cserkészletének képviselőjeként.

Salló Emőke, külügyi vezető, Romániai Magyar Cserkészszövetség

A zárónyilatkozatot magyar részről aláírták **Szemerédi Tibor** (KMCSSZ), **Kasza Tamás** (Romániai MCSSZ), **Csémi Szilárd** (Szlovákiai MCSSZ), **Bacskulin István** (Vajdasági MCSSZ) (KMCSSZ Sajtószolgálat) – *Kiemelések tőlünk. Szerk.*

Cserkészszál New Yorkban

Elsőbálozók és kísérők a New York-i Cserkészszálban
Fotó: KMCSSZ

Anikó, Gröber Stefi, Jeffrey Teréz, Lajtaváry Márton, Lomniczy Attila, Mattiauda Lucila, Papp Máttyás, Szentiványi Vali, Zaha Paula, Zombory Michelle) bábszínházzal leptek meg. A „bábuk” egy nagyon eredeti és mulatságos népmesét adtak elő (**tanítóik**: Kerekes Miki, Szilvássy M. Erzi, Zaha Tamás). **A Diók** (Lajtaváry András, Lajtaváry Richárd, Lomniczy Melinda, Lovrics Réni, Mihályfy Kinga, Szentiványi Julcsi) szellemesen elmesélték a közönségnek, hogy mennyit tanultak a ZIK-ben, mennyire fogják hiányolni a szombat délelőtti órákat, és milyen jól érezték magukat együtt (**tanítóik**: Kerekes Miki, Lajtaváryné B. Zsuzsi, Zólyomi Kati). A csoport tagjai idén tették le a még hátralévő magyarságismereti vizsgákat. Ezzel „elvégezték” a ZIK-et, amit oklevéllel igazoltak. Majd Mihályfy Kinga, aki jövőre a ZIK-ösztöndíjprogramja keretében a budapesti Balassi Bálint Intézetben tanul, megkapta repülőjegyét. **Nt Tóth Kristóft, Krisztinát és Agotát** - a Kör nevé-

ben - **Aguilar Réka** Petőfi Sándor versével búcsúztatta (máris hiányoljuk őket!).

Befejezésül, Zaha Sanyi köszönetet mondott **Beisné M. Anninak** a négy éves lelkes és szeretetteljes iskolaigazgatói munkájáért, valamint **Kiss Alexandrának**, aki idén kivétel nélkül minden szombaton az óvodát leleményesen vezette. Majd **Fóthy Zsuzsit** köszöntötte, aki jövőre Anni helyébe áll. **Következtek a kiténtetések**: Szilvássy Tamás nyerte meg a jelenléti versenyt (egyetlenegyszer sem hiányzott) és Feal-Gabriel Nazarena kapta a legtöbb „mosolygós arcocskát” (42!). Kihirdettük a **ZIK Szülők és Tanárok Szavalóversenyét**, amellyel a 2009-es évet kezdjük (*erre visszatérünk. Szerk.*)

A Jó Isten bőséggel megáldotta munkánkat az idén. Máris a 2009-es év foglalkoztat, és kérjük Öt, hogy örködjön felettünk jövőre is és adjon ihletet, erőt és lelkesedést szülőknél, gyerekeknek és tanároknak egyaránt! **Gorondiné Meleg Judit**

